

Ա Յ Ն Ա Ռ Ա Ի Օ Տ

Այն առաւօտ,
 Երկինքն ամբողջ արտաաւուացող
 Աչք էր անհուն:
 Արեւ, լաւին,
 Աչքերը գոյգ մեր աշխարհին,
 Ծածկեր էին դէմքերն իրենց
 Տեսարանին մէջ արիւնտ:

Խաչին վըրայ բւեռապինդ,
 Կը վարսուէր մարմինն Անոր,
 Հիւսուած կարծես
 Երկինքներու կտաւներէն:
 Հողն ու քարեր ունէին վիշտ,
 Իսկ վարդերու բաժակներէն
 Կ'իջնէր արիւն:

Ալ չէր հընչեր սիրտերու խոր
 Զանգն իր ճայնին,
 Մեռելները յարուցանող:
 Քարեր լեցուած ուժէ մ'անհուն,
 Բառեր էին,
 Մըտածումին իր անբարբառ:

Ու ճամբաներն հեռու, մտտիկ,
 Կ'արթննային
 Իր ֆայլերու յիշատակով:
 Լեռներն երազ,
 Կապոյտին մէջ կապոյտ ալիք,
 Հաւատքն ինչպէս ամրախարխիւս,
 Կը նայէին հորիզոնին
 Իրմով բացուող:

Յուն ու տատասկ,
 Այն առաւօտ,
 Կը հիւսէին քազն անսովոր
 Արֆային նոր,
 Շառերն ամէն խաչերու պէս
 Կը կրէին մարմինն իր խոնջ,
 Բազցր պտուղ հոգիներու:

Մութ ամպերէն Գողգոթայի
 Կ'այգալուսուէր
 Ապագայի յոյսը պայծառ,
 Յորդանանը իր վազքին մէջ
 Պահ մը կեցած, -
 Մեռեալ Մովու շրթունքներով
 Բոցակայլակ,
 Կ'երգէր անհուն երգն Յարութեան:

ԵՂԻՎԱՐԴ